

ПОЛТАВА ПОПРОЩАЛАСЯ З ГЕРОЄМ УКРАЇНИ, ЗАХИСНИКОМ МАРІУПОЛЯ ВІТАЛІЄМ ГРИЦАЄНКОМ

6 листопада полтавці попрощалися з Віталієм Грицаєнком, заступником командира окремого загону спеціального призначення «Азов» Національної гвардії України.

Віталій Грицаєнко народився 3 серпня 1990 року у Полтаві. Навчався у полтавській ЗОШ № 20 та у Харківському національному університеті внутрішніх справ. З 2014 року добровольцем брав участь в АТО. У 2015 році приєднався до «Азову». Оскільки раніше він часто відвідував спектаклі у театрі ім. Гоголя, в якому працюють його батьки, отримав позивний «Гоголь».

У ніч на 19 березня 2022 року група військовослужбовців «Азову», до складу якої входив старший лейтенант Віталій Грицаєнко, здійснила успішний рейд в тил противника. В результаті було виявлено та знищено два ворожих склади, командний пункт, кілька одиниць техніки та близько взводу живої сили ворога. Під час запеклого бойового зіткнення офіцер зазнав тяжких поранень. Осколок міни влучив йому прямо в лице від чого він миттєво [помер](#) у Лівобережному районі Маріуполя.

22 серпня під час Міжнародного ветеранського форуму «Там, де ми — там Україна» Президент України [вручив](#) Зірку Героя України родині захисника Маріуполя Віталія Грицаєнка, нагородженого посмертно.

Тіло воїна вдалося повернути під час обміну у жовтні. Віталія Грицаєнка вдалося ідентифікувати за допомогою ДНК-експертизи.

Прощання «азовців» із загиблим Героєм відбулося 3 листопада на базі «Атек» у Києві. Наступного дня його тіло було кремовано на Байковому кладовищі, а сьогодні поховано у Полтаві.

Більше про Віталія Грицаєнка розповіла його дружина Вікторія у репортажі [«Суспільного»](#).

Останній раз Вікторія бачилися з чоловіком 14 березня. 15 березня вона виїхала з Маріуполя та за два дні, 17 березня, приїхала до Полтави.

— При першій ротачії він приїхав і сказав мені: «Це моє місце, я знайшов своє, я буду там». Він знав, що так буде, він знав, що він загине, він знав, що він там залишиться, тому що було усе в облозі. Він попрощався і попросив небагато. Він сказав: «Я тебе кохав, кохаю і буду кохати. На нас напали, я обороняюсь. Я ніколи у житті зброю не кину, я ніколи не здамся. Знай, я буду стояти до останнього обороняти нашу землю. Будь ласка, виховай сина справжнім патріотом, козаком. Я тебе кохаю». І все. Він мене дуже міцно обійняв. Він дуже сильно плакав. Я ніколи у житті не бачила, щоб мій чоловік так сильно плакав, — говорить дружина Віталія Грицаєнка Вікторія Грицаєнко.

— Він дуже хотів стати генералом. Дуже хотів. Він дуже хотів отримати усі нагороди. Він їх отримував. Як він казав: «Я не встиг отримати Героя України». Але він його отримав. Але ж якою ціною? Ціною смерті. Він дуже хотів сина. Я йому подарувала. Але усе ж він казав: «Війна закінчиться, я хочу донечку кучеряву». Я йому клялася і обіцяла, що усе як закінчиться, обов'язково подарую тобі донечку. Але як бачите, не змогла, — згадує дружина воїна.

Поховали Віталія Грицаєнка на Алеї Слави міського кладовища.

— Там поховані його побратими. Там є його вірний друг Діма Пругло «Круглий», є «Скіф». Він завжди до них приходив, він завжди відвідував їх, коли приїжджав у місто Полтава. І недарма там залишилося одне місце, яке я дуже сильно прохала, щоб вони віддали нам, щоб поховали мого чоловіка. Він буде там, він буде поруч з ними. І я знаю, що душа його буде спокійна, — говорить дружина Віталія Грицаєнка Вікторія Грицаєнко.

У воїна лишився маленький син.

— Він знає, що татко просто на небі. Він знає, що татко світить нам з неба зірочками, він знає, що татко герой. Він його так і називає. Каже: «А я малесенький супергерой татка. Я буду сильним, я буду могутнім, як татко, він знає все». Я щодня вчу його, яким батько був могутнім. Я впевнена, що так, як чоловік мене прохав виховати патріота, сильного козака, я все зроблю, щоб виховати його таким, — розповідає Вікторія Грицаєнко.

Микола ЛИСОГОР, «Полтавщина»